

bil postati najboljši prekmurski pisatelj ter posrednik med Prekmurci in nami«; rabil je že leta 1858. naš slovenski pravopis. — Zemlič Jožef, tedaj kapelan v Dolnji Lendavi, spisoval je obširne »Zgodbe sv. pisma«.

Opomniti še je, da se v župni cerkvi v Pertoči pri Sv. Jeleni nahaja: »Gradual popisani po Smodiš Jožefi s Krájšič od toga po dobročiniteli Haužar Petri s Pertoče na potrebočo Jelenske fare küpleni za osem raniški vu leti 1695. 1. martiuša. Školniki se pa priporóča dobra skrb na ete Gradual.« — Ta rokopisna knjiga ima obliko misála (mašne knjige) in je tudi tako debela; vsebina njena so pesmi za razne praznike in za maše v slovenskem, pa tudi v hrvaškem narečju.

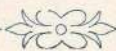
K temu še pristavljamo najnoveji pojav v književnosti ogrskih Slovencev: dvoje novine.

Prvi njihov časopis je bil: »Priřátel, znanoszt razserjüvájocse mészecsne novine. Buda-Pest 1875.—1879. 4°. Podgovoren réditel Agustich Imre. Stampano v Buda-Pesti vu Franklin-Tivaristve násztavi.« Agustič je uredoval v začetku svoj list v madjarskem pravopisu, pozneje pa v našem slovenskem, ker je izprevidel — in to mu je glavna zasluga — da se ogrski Slovenci morajo v pravopisu združiti z drugimi Slovenci. Zato je tudi svojemu listu

premenil naslov v »znanoszt razšerjüvájocse slovenske novine«. Agustič je tudi polagoma zapuščal, kolikor je smel in mogel, svoje narečje, in je tedaj tudi pisni jezik svoj uravnaval po našem slovenskem, da mu torej tudi v tem oziru ni pisava prava »prekmurščina«. Zaradi tega — pravi Ant. Trstenjak — moramo priznati, da mu je to delo bilo hvalevredno.

Agustič je umrl 17. julija 1879, in od tedaj so bili ogrski Slovenci brez časopisa, dokler jim ni madjarska državna ideja porodila drugih novin, ktere so začele izhajati o novem letu 1885. v Murski Soboti pod naslovom: »Múraszombat és vidéke« (Murska Sobota in njena okolica) fol. Na jedni strani je madjarski izvornik, na drugi pa slovenski prevod. Urednik temu listu je Madjar Takács R. István, a izdavatelj žid Grünbaum... No, s tem je pa vse povedano.

Toliko sem mogel nabrati v celoto o književnosti ogrskih Slovencev. Res, priznati nam je (z Valjavcem): Malo je tega in še to se večji del le s težo dobiva in celo dobiti ne more, ako bi hotel kdo kaj upotrebljati. Dobro dojeti mora torej vsaka tudi manje ali malo imenitna in slabeja stvar iz te slovenske okrajine. A zato sem i zbral one drobtine.

Le mladost se več ne glási.

Leto prejde, leto pride,
Solnce zajde, solnce vzide;

Cvetje vene, spet rodi se,
Val odteka, privali se;

Misel zginja, druga vstaja,
Up umira, se poraja;

Le mladosti srečni časi —
Le mladost se več ne glási.

A. Hribar.

